

Arrest

nr. 173 581 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X van 19 oktober 2015.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 27 oktober 2015 op basis van artikel 39/82, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HERMANS en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 juli 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 september 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring. In zijn arrest van 5 oktober 2015 schorste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvV 5 oktober 2015, nr. X

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 oktober 2015 wederom een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1): naam : S.(...) A.(...) voornaam : M.(...) Z.(...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...) nationaliteit : Afghanistan die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDE VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Hazara-afkomst verklaart te zijn, vroeg op 06.07.2015 asiel in België. Hij legde een kopie van zijn taskara voor. Bij de registratie van zijn asielaanvraag op 06.07.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 27.03.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.08.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, waarbij 20.71 jaar de vermoedelijke leeftijd is. Op 20.08.2015 werd de voogdij dan ook opgeheven. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 04.06.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Griekenland en dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk. De betrokkene werd gehoord op 03.09.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan op een voor hem onbekend tijdstip zou verlaten hebben en via Iran en Turkije naar Griekenland zou gereisd zijn. Na drie à vier dagen zou hij Griekenland verlaten hebben en zou hij naar Oostenrijk gereisd zijn. Naar eigen zeggen zou betrokkene er zeven dagen in een opvangcentrum hebben verbleven. Betrokkene zou daarna naar Duitsland zijn gereisd, waar hij eveneens zeven dagen in een opvangcentrum zou hebben verbleven. Naar eigen zeggen zou hij Duitsland na zeven dagen verlaten hebben en naar België gereisd zijn, waar hij op 05.07.2015 zou zijn aangekomen. Op 27.08.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 28.08.2015 met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Betrokkene verklaarde dat hij geen asiel gevraagd had in Oostenrijk, maar dat zij vingerafdrukken er wel werden genomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat deze bewering niet klopt met de informatie verkregen via Eurodac, waaruit blijkt dat betrokkenes vingerafdrukken werden geregistreerd met code (...), omwille van een ingediende asielaanvraag. Tijdens het verhoor van 03.09.2015 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij asiel vroeg in Oostenrijk en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Betrokkene stelde dat hij onderweg van andere jongens had vernomen dat België een goed land is en hij hier bescherming en een slaappleats zou krijgen. Betrokkene uitte geen verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk. Hij stelde expliciet dat hij er goed werd behandeld. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)

als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betreffende zijn keuze asiel te vragen in België, wijzen we er nogmaals op dat de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor geen verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk. Verder wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aantoont dat ten overstaan van Oostenrijk niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zoals reeds vermeld, stelde de betrokkene tijdens zijn gehoor van 03.09.2015 dat hij in Oostenrijk goed werd behandeld. De Oostenrijkse instanties stemden op 28.08.2015 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten indien hij dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot december 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea 4). Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke

beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet opeen gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden. We hebben tevens kennis van het feit dat Amnesty International een maand geleden de levensomstandigheden hekeld in Erstaufnahmestelle Traiskirchen, het grootste Oostenrijkse opvangcentrum, ("Quo vadis Austria ? Die Situation in Traiskirchen darf nicht die Zukunft der Flüchtlingsbetreuung in Österreich werden", 14.08.2015). Hieromtrent merken we op dat de Oostenrijkse instanties op 05.08.2015 een opname-stop voor Traiskirchen afkondigden (http://www.bmi.gv.at/cms/bmi/_news/bmi.aspx?id=7073736C2F5169794964553D&page=3&view=1, 21.08.2015). We besluiten dan ook dat de betrokkene niet naar het opvangcentrum van Traiskirchen zal worden verwezen. Bovendien zijn we van oordeel dat de door de AI aangekaarte omstandigheden niet representatief zijn voor het gehele Oostenrijkse opvangnetwerk. De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

1.4. De tenuitvoerlegging van voormelde beslissing werd door de Raad geschorst in zijn arrest van 19 oktober 2015 (RvV 19 oktober 2015, nr. 154 802).

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel onder andere het volgende;

*“Het is zeer waarschijnlijk dat, voor zover verzoekster wordt teruggedreven naar Oostenrijk, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM.
(...)”*

Verwerende partij stelt (p. 7/9) dat er 2 volle werkdagen is beraadslaagd na de betekening van het schorsingsarrest en dat derhalve niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn tot stand gekomen.

Toch stelt verzoekende partij dat in de volledige bijlage 26quater slechts 1 alinea beperkt is gewijzigd ... Dit is allesbehalve een zorgvuldig genomen beslissing. Tevens rijst de vraag of er 2 volle werkdagen nodig waren voor het wijzigen van 1 alinea ??

Verweerster meent dus te kunnen stellen dat er geen mogelijk gevaar loopt voor verzoeker, doch laat zij echter na dit te staven aan de hand van de nodige informatie;

Ook in haar verzoek tot voortzetting laat verwerende partij na om deze stelling te staven met actuele landeninformatie. Er wordt niet de minsten moeite genomen om bijkomende officiële informatie toe te voegen of minstens naar te verwijzen.

Bij consultatie van de gegevensbronnen over de asielpcedure in Oostenrijk, blijkt op geen enkele manier wanneer er een einde zou komen aan deze schorsing;

Tot op heden is er nog geen officieel bericht gepubliceerd omtrent wijziging van deze bepalingen.

Verweerster laat ook na om dit te staven in haar administratief dossier;

Verzoekende partij verwijst inzake naar zijn verweer onder punt C. ten einde de procedure en asiellomstandigheden in Oostenrijk nogmaals te bespreken en aan te tonen aan de hand van officiële actuele landeninformatie.

Dit maakt voor betrokkene wel een belangrijke consequentie uit.

Bij terugbrenging naar Oostenrijk, zal met andere woorden de asielaanvraag van betrokkene niet behandeld worden, gelet de huidige schorsing.

Dienvolgens stelt zich ook de vraag of er wel opvangmogelijkheden zullen worden aangeboden aan betrokkene, nu deze schorsing lopende is. Alsook het recht op juridische bijstand wordt dienvolgens zwaar in vraag gesteld en wordt op geen enkele manier gewaarborgd door verweerster.

(...)

C.1.

Verskillende organisaties maken zich grote zorgen omtrent de opvangmogelijkheden en kwaliteit voor deze asielzoekers dewelke terug worden gebracht naar Oostenrijk.

Reeds in maart 2015 - nog voor de grote toevloed van vluchtelingen in Europa - maakt de UNHCR zich al zorgen over de overbevolkte opvangcentra, de onderbemanning van de bestaande centra, ... Zelfs de niet - begeleide minderjarigen, dewelke voorwerp uitmaken van een specifieke regel van opvang en begeleiding, kan geen adequate opvang worden gegarandeerd. (stuk 3)

De vraag die zich hier des te meer rijst is of er aan iedere meerderjarige asielzoeker in Oostenrijk wel degelijke opvang en waarborgen kan gegarandeerd worden als al blijkt dat er onvoldoende zorg kan worden geboden voor de niet - begeleide minderjarige.

Ook in Augustus 2015 heeft Amnesty International zijn zorgen nog geuit omtrent deze problematiek en het gebrek aan opvang voor de asielzoekers in Oostenrijk. Zij hielden een bezoek in Traiskirchen ReceptionCentre waaruit is gebleken dat er - ondanks een capaciteit van 1.800 personen, toch 4.500 personen werden ondergebracht (stuk 4). Er werd vastgesteld dat 1.500 mensen, inclusief kinderen, buiten sliepen. Ook de medische zorg en hygiëne bleek onvoldoende. Bijkomend hekelpunt is het gebrek aan coördinatie tussen de provinciale autoriteiten en de federale regering;

De eerbiediging van de mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM, kan in casu voor verzoekende partij dan ook onvoldoende gewaarborgd worden.

C.2.

Verweerster is de mening toegedaan dat er alsnog een grondig en afdoende onderzoek zou zijn gebeurd van de concrete elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerkt en dat verzoeker nalaat om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM; (p. 3/9 van het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij)

Echter, gaat verwerende partij volledig voorbij aan wat de Raad inzake motiveerde in haar arrest inzake (RvV 179 143 - arrest 154 802);

Gelet punt 2.3.2.12. : "... De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen weliswaar poneert dat het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker mogelijks zou worden geschorst bij zijn terugkeer naar Oostenrijk, niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij geen opvang zal kunnen genieten of dat de asielaanvraag niet correct zal worden behandeld, maar zij ondersteunt deze

beweringen niet met actuele landeninformatie. Er is in die zin sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM."

Verzoekende partij stelt heden vast dat verwerende partij tot op heden nog steeds niet voldoet aan die vaststelling van de Raad;

In het verzoek tot voortzetting van de procedure wordt door verwerende partij nog steeds geen actuele landeninformatie gevoegd waarbij zij duidelijk maakt EN aantoonst dat er geen schending van artikel 3 EVRM zou kunnen plaatsvinden voor verzoekende partij.

(...)"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezocht lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van

slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst, die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM, een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

3.4. *In casu* betoogt verzoeker dat het zeer waarschijnlijk is dat hij bij een terugkeer naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omwille van het moratorium op de behandeling van de asielaanvragen waardoor er minstens onduidelijkheid bestaat over zijn opvangsituatie en zijn recht op juridische bijstand.

3.5. In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris laconiek het volgende: *"We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet opeen gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden."*

3.6. De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 387). Verzoeker verwijst in zijn middel naar het rapport van 'Amnesty International' van augustus 2015 dat ook door de verwerende partij in haar beslissing wordt vermeld (*"Quo vadis Austria ? Die Situation in Traiskirchen darf nicht die Zukunft der Flüchtlingsbetreuung in Österreich werden"*, 14.08.2015). Zowel uit dit rapport als uit het AIDA-rapport *"Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria"* van december 2015, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7), blijkt dat Oostenrijk in 2015 geconfronteerd werd met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en tevens met een stijging van het aantal inkomende Dublin-overnameverzoeken. De Raad merkt op dat, indien deze cijfergegevens worden gecombineerd met de schorsing van de behandeling van asielaanvragen die sedert 12 juni 2015 werd afgekondigd, er ernstige vragen rijzen of er in Oostenrijk thans garanties bestaan inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

3.7. In haar verzoek tot voortzetting stelt de verwerende partij het volgende aangaande de problematiek:

"Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het artikel 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (RvS nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. Rv.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij zijn kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met negatieve internationale rapporten en de door hem afgelegde verklaringen.

De bestreden beslissing maakt nopens het onderzoek dat zij heeft gevoerd naar de opvangomstandigheden in Oostenrijk nochtans uitdrukkelijk melding van het feit dat de verzoekende partij niet zal worden teruggeleid naar het "Traiskirchen centrum".

Ook is de verwijzing naar de problemen met niet-begeleide minderjarigen in de opvangcentra niet relevant, nu de verzoekende partij al meerderjarig is.

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Oostenrijk.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Oostenrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij toont niet aan dat zijzelf tijdens zijn verblijf in Oostenrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, wel integendeel.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat hij aangaf goed behandeld te zijn geweest en specifiek in België asiel wil aanvragen omdat andere jongens hem verteld hebben dat het hier een goed land is. De verzoekende partij verklaart hierover:

"Onderweg hebben de andere jongens me verteld dat het een goed land is. Ik zou hier bescherming krijgen en een plaats om te slapen. "

De verweerder partij benadrukt in dit kader de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Oostenrijk.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoekende partij geeft uitdrukkelijk aan dat hij goed werd behandeld in Oostenrijk.

Het is exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing naar voren brengt dat zij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Oostenrijk geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat verweerder evenwel gelden dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is ingegaan op de verscheidene internationale rapporten, die door de verzoekende partij voorgebracht werden.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens zijn verblijf in Oostenrijk. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op zijn eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verzoekende partij slaagt er allerminst in om de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te ontkrachten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Oostenrijk. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zijn rechten in Oostenrijk dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Dat de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij mogelijks zou worden geschorst bij zijn terugkeer naar Oostenrijk, heeft niet automatisch tot gevolg dat de verzoekende partij geen opvang zal kunnen genieten.

De beschouwingen van de verzoekende partij in dat verband zijn louter hypothetisch.

De verwerende partij verwijst ter zake nog naar een arrest nr. 151.998 van 08.09.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij eveneens werd geoordeeld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een strikt theoretisch betoog terwijl vaststaat dat hij in Oostenrijk niet slecht werd behandeld.

(...)

Verzoekende partij meent verder dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand zou zijn gekomen, omdat daarin geen rekening is gehouden met het feit dat verzoekende partij het voorwerp zal uitmaken van de door Oostenrijk gehanteerde schorsing in de behandeling van de asioldossiers. Verzoekende partij wijst op het schorsingsarrest dd. 05.10.2015. Zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen informatie voorlegt van aard om aan te nemen dat verweerder geen gevaar loopt. Er zou niet zijn aangetoond dat er een einde komt aan de schorsing en de asielaanvraag van verzoekende partij zou in Oostenrijk niet behandeld worden.

Verweerder wijst erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde artikel met betrekking tot een schorsing van de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk, nu daarin expliciet wordt gemotiveerd als volgt:

"We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet opeen gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden. "

Gelet op deze uitdrukkelijke motivering kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen, terwijl om die reden ook de verwijzing naar het schorsingsarrest dd. 05.10.2015 niet dienstig is.

Waar verzoekende partij stelt dat haar asielaanvraag niet zal worden behandeld, wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er terecht op heeft gewezen dat een tijdelijke schorsing niet van aard is dat de asielaanvraag niet correct zal worden behandeld door de Oostenrijkse asielinstanties. Die motivering stemt ook overeen met de inhoud van het door verzoekende partij aangehaalde artikel, waarin kan worden gelezen:

"The Austrian asylum authority (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) has suspended the processing of new asylum applications as of 12 June 2015, amidst EU discussions on alternative measures for allocating asylum responsibility between Member States.

According to the Minister of Interior, Johanna Mikl-Leitner, no instruction has been issued to the authorities to stop the processing of new applications, but only to focus on prioritizing all Dublin cases first. In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities. According to the Austrian Minister of Interior, Dublin cases must be prioritized since the Regulation imposes strict deadlines for completing the Dublin procedure, failing which Austria would become responsible for the asylum applications concerned. However, the Minister also suggested that Austria is a highly attractive destination country due to its "asylum express" system, whereby applications are processed within an average period of 4 months, faster than in any other EU country.

Asylkoördination has expressed concerns about the plan to prioritise Dublin cases to the detriment of new applications, as the asylum authorities already face difficulties deciding on asylum claims within the time-limit of 6 months set in the law. Suspending the processing of new claims runs a significant risk of creating further and severe delays for the Bundesasylamt. Moreover, Asylkoördination notes that delays in the

asylum procedure also risk straining the country's Basic Care, the system providing reception conditions to asylum seekers.

Austria has witnessed a sharp rise in asylum applications, registering over 20,000 claims between January and May 2015. Under the Ministry of Interior's estimations, the number of applications could reach up to 70,000 by the end of the year. The main countries of origin of applicants are Syria, Afghanistan and Iraq. See more at: <http://www.asylumineurope.org/news/15-06-2015/austria-bundesasylamt-suspend-processing-new-asylum-applications#sthash.UYS8hxzj.dyuf> (eigen onderlijning en arcering)

Uit de inhoud van dit artikel blijkt aldus dat de behandeling van nieuwe asielaanvragen geenszins werd gestopt (zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt), maar wel dat voorrang wordt gegeven aan de behandeling van Dublin-dossiers (gelet op de strikte termijnen die ter zake gelden), waardoor de behandeling van asielaanvragen minder snel zal gaan.

Rekening houdend met het feit dat dit bericht moet gelezen worden samen met de in het artikel aangehaalde vaststelling dat Oostenrijk op dat ogenblik één van de snelste landen is voor de behandeling van asielaanvragen, betekent dit geenszins dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet op een gedegen wijze zal worden onderzocht, zoals ook de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoekende partij ("bij terugbrenging naar Oostenrijk zal met andere woorden de asielaanvraag van betrokkene niet behandeld worden ") mist dan ook feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

Waar in het schorsingsarrest wordt gemotiveerd dat de bestreden beslissing snel tot stand is gekomen, na het schorsingsarrest van 5 oktober 2015 van de eerdere bijlage 26quater, laat verweerder gelden dat uit het feit dat 2 volle werkdagen werd beraadslaagd na de betekening van het schorsingsarrest, niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen - wel integendeel.

In het schorsingsarrest wordt voorts ten onrechte gesteld dat niet werd nagegaan op basis van actuele landeninformatie wat de gevolgen zijn van de 'tijdelijke schorsing' in Oostenrijk, inz. voor wat betreft de mogelijkheden tot opvang en het recht op juridische bijstand aldaar.

Verweerder benadrukt ter zake dat uit het door verzoekende partij voorgelegde artikel enkel blijkt dat Dublin-dossiers bij voorrang zullen worden behandeld, waardoor andere dossiers mogelijk vertraging kunnen oplopen in de behandeling. Er wordt in dit artikel uitdrukkelijk gesteld dat er geen sprake is van een behandelingsstop. De beweringen van verzoekende partij ("Dienvolgens stelt zich ook de vraag of er wel opvangmogelijkheden zullen worden aangeboden aan betrokkene, nu deze schorsing lopende is. Alsook het recht op juridische bijstand wordt dienvolgens zwaar in vraag gesteld en wordt op geen enkele manier gewaarborgd door verweerder. ") kunnen dus niet met de inhoud van het aangehaalde artikel in verband worden gebracht.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing, betekent de beslissing genomen door de Oostenrijkse instanties (waarbij Dublin-dossiers bij voorrang zullen worden behandeld) geenszins dat het asielsysteem in Oostenrijk structurele tekortkomingen zou vertonen, of dat de asielaanvraag niet terdege behandeld zal worden.

Er ligt op heden geen enkele informatie voor waaruit zou blijken dat de hangende asielaanvragen in Oostenrijk niet zullen worden behandeld. De stelling in het schorsingsarrest als zou geen actuele landeninformatie voorliggen op dit punt, snijdt geen hout, nu er geen enkel stuk wordt aangebracht (ook niet door verzoekende partij) waaruit zou blijken dat asielaanvragen niet worden behandeld op een gedegen wijze in Oostenrijk. Het door verzoekende partij voorgelegde artikel heeft het enkel over een vertraging bij de behandeling van de asielaanvragen (daar waar Oostenrijk tot dan toe een 'express-procedure' gebruikte bij de behandeling van asielaanvragen). Uit dit artikel blijkt niet dat er implicaties zouden zijn voor de opvangmogelijkheden of de juridische bijstand.

De evolutie waarnaar de verzoekende partij verwees, was dan ook strikt op haar eigen beweringen gebaseerd, en vond geen steun in de door haar overgemaakte stukken. Het is dan ook ten onrechte dat de rechter in vreemdelingenzaken zich in het schorsingsarrest aansloot bij deze niet gefundeerde en hypothetische beweringen van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.8. De verwerende partij doet de grieven van verzoeker af als louter hypothetisch omdat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij problemen had gekend in Oostenrijk. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker niet zal worden ondergebracht in het beruchte “*Flüchtlingslager Traiskirchen*”. In haar verzoek tot voortzetting verduidelijkt de verwerende partij aan de hand van informatie van de website ‘asylumineurope’ dat ingevolge de schorsing van de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk prioriteit zal worden gegeven aan Dublindossiers. De Raad stelt echter vast dat deze overwegingen niet in de bestreden beslissing werden weergegeven. Tevens blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ingevolge het schorsingsarrest van 5 oktober 2015 (RvV 5 oktober 2015, nr. X) inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen omtrent de gevolgen van het moratorium op de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk van 12 juni 2015 op de opvangomstandigheden en de (rechts-)bijstand aan asielzoekers, en specifiek aan Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Uit het in het verzoek tot voortzetting geciteerde bericht blijkt trouwens dat er gevreesd wordt voor de impact van het moratorium op de opvangomstandigheden van asielzoekers.

3.9. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de feiten in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er is sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een bespreking van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, dienen deze thans niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN